

Publicistes

Legim, en la primera de les "converses" del segon volum de *Converses filològiques*, de Pompeu Fabra, suara aparegut: *Els nostres publicistes, però, en traduir reanudar, han cregut haver d'inventar un mot i l'han creat estafent-lo del castellà*. Vet aquí, usat en aquest text, el mot *publicista*, que constitueix, sens dubte, una denominació molt útil i molt còmoda. Perquè, ¿què significa, exactament, *publicista*? El Diccionari del mateix Fabra ens ho aclareix perfectament. Després de la definició del significat especialitzat "persona que escriu de dret públic", que ara no ens interessa, diu que *publicista* significa "autor que escriu per al públic, esp. en diaris i periòdics".

Es evident que no podem pas establir un límit precís entre els escriptors i els publicistes i que, si considerem que quan hom escriu ho fa generalment per al públic (encara que les excepcions, és cert, no són rares), la immensa majoria dels escriptors poden ésser denominats publicistes. Però són ben nombrosos els qui, molt sovint sense tenir-ho per professió, col·laboren assiduament a la premsa, principalment en revistes especialitzades (publicacions i butlletins gremials, professionals, d'entitats culturals, recreatives, excursionistes, etc.), que adhuc redacten i publiquen manuals, guies, etc., als quals no escau, pròpiament, la denominació *escriptor*, més aviat reservada als qui correuen la literatura i la prosa científica. Malgrat la seva imprecisió, doncs, i considerant la seva significació àmplia —*periodista*—, com sabem, un significat molt concret i precís, adhuc determinat per la titularitat—, la denominació *publicista* és, com hem dit, molt útil i adequada en un gran nombre d'ocasions.

La Gran Enciclopèdia Catalana, però, afegeix a les definicions del Fabra del terme *publicista* la de "professional de la publicitat". Usualment —si més no, segons la nostra experiència—, aquest professional és més aviat designat amb el terme *publicitari*, que l'Enciclopèdia admet només com a adjectiu, "relatiu o pertanyent a la publicitat". L'ús de *publicista* amb aquest nou valor pot ésser, sens dubte, confusionari, i, per això, no ens sembla desenraonat que hom prefereixi *publicitari*, que res no priva d'usar com a substantiu, tament com *propietari*, *voluntari* o *universitari*. O com *ordinari*, un cas clar de substantivació d'un adjectiu (dit del qui fa el servei ordinari).